

Lekce 3: od 12. do 18. dubna

Pýcha a pokora

Texty na tento týden: 1J 2,15–17; L 18,9–14; 1J 1,9; Žd 11,24–26; L 22,24–27; Fp 2,3–8

Co je to pýcha a jak se projevuje?

Jak se žije s pyšným člověkem?

Jak bys popsal pokoru?

Proč dnes lidé považují pokoru za slabost?

Jak ovlivňuje pýcha náš vztah k Bohu?

Základní verš

„Neboť každý, kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se ponižuje, bude povýšen.“ (L 14,11)

Všichni známe lidi s velkým egem. Jsou přesvědčeni o vlastní neomylnosti a dokonalosti. Možná se nám vybaví ti, co chtějí všechny ovládat a mít vše pod kontrolou. Neposlouchají rady druhých a nejsou ochotni se podrobit ani konstruktivní kritice. A nemálo je i těch, kteří neustále vytvářejí konflikty a vyžívají se v ponižování druhých. Když o tom přemýšlíme, určitě nás napadnou příklady lidí, kteří odpovídají zmíněným charakteristikám. Je zde však velmi důležitá otázka: *A co já?* Pokud jen ukazují prstem na druhé, a nejsem ochoten si připustit ani jen náznak pýchy ve vlastním životě, pak zcela určitě klamu sám sebe.

Každý z nás se už někdy potýkal s problémem vlastní pýchy. Všichni jsme už zažili chvíle, kdy jsme chtěli vypadat, chovat se, mluvit nebo se zdát lepší než lidé kolem nás, protože jsme byli přesvědčeni, že alespoň v něčem určitě lepší jsme. Kdosi to jednou vyjádřil následovně: Pýcha pramení z touhy ukázat, že naše životy mají skutečnou hodnotu. To je ovšem něco, co si vůbec nepotřebujeme dokazovat. Naše životy totiž mají velkou hodnotu, protože nás stvořil Bůh a zemřel za nás Ježíš Kristus.

Tento týden zjistíme, jaký vliv může mít pýcha na náš vztah k Bohu a na naše vztahy s druhými lidmi. Podíváme se, co nás Bible učí o postoji pokory vůči Bohu i lidem.

Osnova lekce

Při studiu této lekce budeme zkoumat ničivý vliv pýchy na náš vztah k Bohu i k lidem kolem nás. Na příkladech několika biblických postav uvidíme negativní vliv pýchy, ale i to, jak může naše životy proměnit skutečná (zdravá) pokora.

- 1J 2,15–17: Varování před nebezpečím pýchy (neděle)
- L 18,11–14: Podobanství o farizeovi a celníkovi – příklady pýchy a pokory (pondělí)
- Žd 11,24–26: Mojžíš – příklad pokorného rozhodnutí pro život služby (úterý)
- L 22,24–27: Ježíšovi učedníci a jejich boj s pýchou (středa)
- Fp 2,3–8: Kristus jako nejvyšší vzor pokory a služby (čtvrtek)

Neděle 12. dubna

V sevření pýchy

Nemilujte svět ani to, co je ve světě. Miluje-li kdo svět, láska Otcova v něm není. ¹⁶Neboť všechno, co je ve světě, po čem dychtí člověk a co chtějí jeho oči a na čem si v životě zakládá, není z Otce, ale ze světa. ¹⁷A svět pomíjí i jeho chtivost; kdo však činí vůli Boží, zůstává na věky. (1J 2,15–17)

Co podle tebe znamená „nemilovat svět“?

Proč nás Ježíš tak důrazně varuje před „milováním světa“?

Jak bys popsál, co je to „dychtění“?

Cítíš se v životě od těch druhých dostatečně „doceněn“? Proč?

Kdy sis naposledy uvědomil svou pýchu? Čeho se týkala?

Podle čeho bychom měli „poměřovat“ naši hodnotu?

Jak vnímáš skutečnost, že vše, dokonce i ty, patří Bohu?

Osobní studium

Když se řekne „pýcha“, možná se některým z nás vybaví páv s roztaženými barevnými pery, arogantní politik, samolibý zbohatlík nebo namyšlená celebrita. Pýcha je projevem přehnaného sebevědomí, povýšenosti a přesvědčení, že jsme důležitější nebo lepší než ostatní. Pýcha je emoce, která by rozhodně neměla řídit naše jednání.

Pýcha se poprvé objevila u Lucifera, cheruba, který sloužil Bohu. Nevíme, kdy ani jak se mu vkradly do srdce sobecké myšlenky, ale víme, že právě ty dovedly vesmír k tomu, co známe jako velký spor. Vidíme, že satanovo chování je opakem toho, jak jedná Bůh. (Srov. Iz 14,12–14 a Fp 2,5–11.) Od doby, kdy satan zasel pochybnosti do mysli Adama a Evy a potom je pokoušel, aby milovali jen sebe a důvěřovali více sobě než Bohu, se celý náš svět potýká s důsledky hříchu.

Přečti si úvodní verše (1J 2,15–17). Jaké tři hlavní skutečnosti nás tato pasáž učí o pýše a lásce ke světu?

V kontextu, ve kterém o pýše uvažujeme, je pýcha vyjádřením povýšenosti a přehnaného sebevědomí. Samozřejmě je legitimní vyjádřit ocenění, když člověk svým jednáním něčeho dosáhl nebo překonal potíže. Tehdy je namístě říci: „Jsem na tebe tak hrdý (pyšný)!“ Je důležité pochopit, že snaha o dokonalost a uznávání a oceňování darů a schopností, které vám Bůh dal, není nutně projevem pýchy. Podle Písma existuje správný druh *sebelásky* (vzpomeňme si na Ježíšův příkaz v Mk 12,31, kde říká, abychom milovali bližní jako sebe). Vždy se však jedná o *nesobeckou* lásku. O pýchu nejde ani tehdy, když je Bůh přítomen v životě člověka a on se snaží co nejlépe využít své dary (viz 1Tm 3,1). Naproti tomu jsou lidé pyšní, když si o sobě mnoho myslí, přeceňují svůj podíl na úspěších a nevzdávají Bohu slávu za to, co v jejich životě dělá.

Měli bychom mít vždy na paměti, že naše hodnota se neměří ani naším majetkem, ani našimi schopnostmi a úspěchy. Naše hodnota by měla vždy pocházet od Boha, protože všechno, co máme, dokonce i to, co nás pokouší k pýše, pochází stejně jen od něho. Na to nesmíme nikdy zapomenout.

Aplikace

Polož si otázku: Jsem pyšný? Jak může mé přehnané sebevědomí a pýcha ovlivňovat můj vztah s Bohem a s ostatními?

Pondělí 13. dubna

Správné hodnocení vlastního stavu

Farizeus se postavil a takto se sám u sebe modlil: „Bože, děkuji ti, že nejsem jako ostatní lidé, vyděrači, nepoctivci, cizoložníci, nebo i jako tento celník. ¹²Postím se dvakrát za týden a dávám desátky ze všeho, co získám.“ ¹³Avšak celník stál docela vzadu a neodvážil se ani oči k nebi pozdvihnout; bil se do prsou a říkal: „Bože, slituj se nade mnou hříšným!“ ¹⁴Pravím vám, že ten celník se vrátil ospravedlněn do svého domu, a ne farizeus. Neboť každý, kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se ponižuje, bude povýšen. (L 18,11–14)

Který z těch dvou modlitebníků je ti sympatičtější?

Kterému z těch dvou modlitebníků se více podobáš? Proč?

S jakým přáním přišel do chrámu farizeus?

S jakou touhou vstoupil do chrámu celník?

Co si z chrámu odnesl farizeus a co celník?

Proč potřebujeme znát náš skutečný stav?

Co děláš, když si uvědomíš svou hříšnost a nehodnost?

Odcházíš „od Boha“ s jistotou milosti a odpuštění? Proč?

Osobní studium

Dva muži se jdou do chrámu modlit. Jeden je vážený starší, který hrdě nakráčí dopředu před celé shromáždění. Začne se nahlas modlit a děkuje Bohu za to, jak je dobrý a bezchybný. Ten druhý člověk, opovrhovaný slušnou společností, stojí úplně vzadu. Jeho oči jsou plné slz, ramena klesají pod tíhou vlastního hříchu. Kdesi v tmavém koutě chrámu padá na kolena a zoufale šeptá: „Bože, slituj se nade mnou hříšným!“ (L 18,13).

Přečti si celé Ježíšovo podobenství o farizeovi a celníkovi (L 18,9–14). Jak vnímáš tyto dva muže? Jak o nich přemýšlel Ježíš? Jak důležité naučení vyplývá z tohoto příběhu pro každého z nás?

Člověk může velmi lehce sklouznout do toho, že se začne vychloubat nebo povyšovat. Někdy se takové chování stane naší druhou přirozeností. Toužíme dát ostatním vědět o svých úspěších a o tom, jak jsme dobří. Nic z toho však nemění to, jak se na nás dívá nebe. Ve skutečnosti je tomu přesně naopak, než bychom očekávali. Všem, „kteří si na sobě zakládali, že jsou spravedliví, a ostatními pohrdali“ (L 18,9), Ježíš velmi důrazně říká, že „každý, kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se ponižuje, bude povýšen“ (L 18,14). Ježíš nám zároveň radí, abychom si raději sedli na méně atraktivní místo dozadu a nechali hostitele, aby nás vyzval k přisednutí dopředu, na nejlepší místo, pokud bude chtít (L 14,8–10). Toto „obrácené“ království, o kterém Ježíš učí, je opakem toho, co bychom očekávali. „Kristus může zachránit pouze člověka, který uznává, že je hříšný.“ (COL 158; PM 79)

Prvním krokem na naší cestě za ospravedlněním je uvědomit si, že jsme hříšní a zoufale potřebujeme Krista. Potom můžeme k němu přijít

s důvěrou, že „*jestliže vyznáváme své hříchy, on je tak věrný a spravedlivý, že nám hříchy odpouští a očišťuje nás od každé nepravosti*“ (1J 1,9).

Čím blíže budeme ke Kristu, tím více si budeme uvědomovat svou hříšnost a nehodnost. „Správné poznání sebe můžeme poznat jen jediným způsobem – pohledem na Krista. Lidé mají o sobě tak vysoké mínění, protože neznají Krista. Ubohost a slabost – své skutečné nedostatky – si uvědomujeme jen tehdy, když přemýšlíme o Kristově čistotě a dokonalosti. Pochopíme, že jsme ztraceni a bez naděje, oblečeni do šatu samospravedlnosti jako všichni ostatní hříšníci. Poznáme, že spasení nám nezajistí naše vlastní dobrota, ale pouze nekonečná Boží milost.“ (COL 159; PM 79)

Co si tedy Bůh myslí o pýše? Petr ve svém dopise píše: „*Bůh se staví proti pyšným, ale pokorným dává milost*“ (1Pt 5,5). Toto vyjádření je naprosto jasné!

Aplikace

Kdy jsi naposledy prožil Boží milost? (Ve skutečnosti bychom jeho milost měli zažívat denně.) Měli bychom projevovat milost i druhým. Věnuj teď čas modlitbě a pros Boha, aby tě pokořil pod svou mocnou ruku, aby tě v pravý čas mohl právě on povýšit.

Úterý 14. dubna

Mojžíš, pokorný služebník

Mojžíš věřil, a proto, když dospěl, odepřel nazývat se synem faraónovy dcery.

²⁵Raději chtěl snášet příkoří s Božím lidem než na čas žít příjemně v hříchu;

²⁶a Kristovo pohanění pokládal za větší bohatství než všechny poklady Egypta, neboť upíral svou mysl k budoucí odplatě. (Žd 11,24–26)

Jak bys popsal a charakterizoval Mojžíše? Co na něm obdivuješ?

S jakými pokušeními musel Mojžíš bojovat v dětství a ranné dospělosti?

Co se Mojžíš učil v době, kdy pásal tchánova stáda?

Jaké boje a zápasy prožíval Mojžíš? Jak se dopracoval k pokoře?

Ve kterých situacích se nejmórněji projevila Mojžíšova pokora?

Proč dnes pokora nepatří mezi oceňované vlastnosti?

Jak to vypadá, když chce Bůh pokore naučit i nás?

Osobní studium

Velkolepé sály egyptského paláce se pyšnily nádherou, přepychem a pohodlím. Mojžíš zde „byl vychován ve vší egyptské moudrosti a byl mocný v slovech i činech“ (Sk 7,22). Měl na dosah život naplněný slávou, mocí a bohatstvím. On si však vybral něco úplně jiného. „Jako dějepisci, básníci, filozofovi, armádnímu generálovi a zákonodárci se mu nikdo nevyrovnal. Přestože měl před sebou tak skvělou světskou kariéru, měl morální sílu odmítnout bohatství, velikost, moc i slávu a ‚raději chtěl snášet příkoří s Božím lidem‘ (Žd 11,25).“ (PP 246; NUD 117)

Proč si podle úvodního textu (Žd 11,24–26) Mojžíš v životě zvolil jinou cestu a pokořil se?

Vezmeme-li v úvahu, jak mocným mužem byl Mojžíš a v jakém přepychu vyrůstal, jeho pozdější pokora je opravdu pozoruhodná. Kvůli svému hříchu, pramenícímu z jeho impulzivnosti (Ex 2,12), se Mojžíš vzdal své pýchy a povýšenosti. Jeho učebnou se staly skalnaté hory a Hospodin ho zde čtyřicet let učil všechno, co potřeboval, aby vyvedl národ z otroctví a mohl ho přivést do zaslíbené země. Ano, Mojžíš mohl zůstat v Egyptě a žít život naplněný bohatstvím a mocí. Když však přemýšlel o věčnosti, tyto pozemské hodnoty ztratily svůj smysl. Hospodin mu dal velmi konkrétní pověření a Mojžíš se rozhodl jednat podle něho.

V této souvislosti zaznívá velmi důležité konstatování: „Mojžíš však byl nejpokornější ze všech lidí, kteří byli na zemi“ (Nu 12,3). Mojžíš, jeden z nejvýznamnějších biblických patriarchů, je známý svou pokorou a mírností. Představme si, jak jinak by vypadal Mojžíšův život a jak by vedl židovský národ, kdyby se do důležitých událostí v jeho životě vkradla pýcha. Představme si pyšného a namyšleného Mojžíše u hořícího keře, během egyptských ran, při přechodu Rudého moře, během událostí spojených s

padáním many, při přímém rozhovoru s Hospodinem nebo při přijetí Desatera.

Aplikace

Uvažuj, jak by někdo popsal tvůj život. Zařadil by do popisu tvé povahy přídavná jména „pokorný“ nebo „mírný“? Proč ano nebo proč ne? Pravdou je, že sami od sebe se pokornými stát nemůžeme. Hřích je součástí našich životů, a proto tolik potřebujeme Ježíše.

Středa 15. dubna

Největší přestupek

Vznikl mezi nimi spor, kdo z nich je asi největší. ²⁵Řekl jim: „Králové panují nad národy, a ti, kdo jsou u moci, dávají si říkat dobrodinci. ²⁶Avšak vy ne tak: Kdo mezi vámi je největší, buď jako poslední, a kdo je v čele, buď jako ten, který slouží. ²⁷Neboť kdo je větší: ten, kdo sedí za stolem, či ten, kdo obsluhuje? Zdali ne ten, kdo sedí za stolem? Ale já jsem mezi vámi jako ten, který slouží. (L 22,24–27)

Jaký spor musel Ježíš řešit krátce před svou smrtí?

Jak je možné, že učedníky podobná otázka vůbec napadla?

Souhlasíš s EGW, že „pýcha je nejhůře léčitelná a téměř beznadějná“? Proč? S jakými otázkami zápolíš, když jsou v našem sboru volby? Nemáš také někdy pocit, že sbor nedoceňuje tvé schopnosti? Co s tím děláš?

V jakých situacích hrozí i našemu sboru, že nás rozdělí pýcha?

Jak se můžeme chránit před podobnými spory v našem sboru?

Osobní studium

Představ si, že jsi Ježíšovým učedníkem. Putuješ s ním, jíte stejné jídlo, spíš v jeho blízkosti, učíš se od něho – a on mění nesčetné životy, včetně toho tvého. Lidé se dožadují setkání s ním a ty si začínáš uvědomovat, jak výjimečné je, že si tě vybral za jednoho z dvanácti, kteří jsou mu nejbližší. Potom si začneš klást otázku: Kdo je ve skutečnosti největší, nejdůležitější z jeho učedníků?

Jak Ježíš podle úvodních veršů reagoval na spor učedníků o to, kdo z nich je „největší“ (L 22,24–27)? Který výrok vystihuje podstatu Ježíšova poselství?

Mohlo by se zdát, že po té době, kterou učedníci strávili v Ježíšově blízkosti, bude takový druh debaty to poslední, co je napadne. Opak byl však pravdou. Namísto toho, aby byli tito muži spokojeni se svým povoláním, začala v jejich srdcích růst pýcha. Nakonec každý z nich dospěl k přesvědčení, že je lepší než ti ostatní. Podobné myšlenky mohou velmi snadno ovládnout naše uvažování. „Pýcha a nadřazenost je Bohu odporná a ničí člověka jako nic jiného. Je ze všech hříchů nejhůře léčitelná a téměř beznadějná.“ (COL 154; PM 77)

Jedná se o opravdu vážný problém. Naše pýcha se totiž Bohu protiví a uráží ho. Jedná se o charakterový rys, který je těžké překonat, protože si často neuvědomujeme jeho podstatu. Když jsme totiž ve stavu sebevědomé samolibosti, nedokážeme se na sebe podívat kriticky. Pýcha nás ovládá. Potřebujeme se proto zastavit a prozkoumat, jak na tom jsme. Prosme Boha, aby nám otevřel oči a ukázal nám náš skutečný stav, protože pýcha může být tou největší překážkou budování blízkého vztahu s Bohem.

Aplikace

Pokud si uvědomuješ, že pouze Bůh může odstranit z tvé duše pýchu a sobectví, zastav se a hned teď se modli: „Zachraň mne, Pane, i přes moje slabosti a sobectví. Vezmi si mé srdce, já ti je nedokážu odevzdat. Patří tobě. Očisti je a udržuj je v čistotě, protože já to nedovedu. Formuj mě, přetvoř mě, povznes mě do čistého prostředí, aby mým nitrem mohl protékat proud tvé lásky.“ (COL 159; PM 80)

Čtvrtek 16. dubna

Podívej se na něj

Neboť kdo je větší: ten, kdo sedí za stolem, či ten, kdo obsluhuje? Zdali ne ten, kdo sedí za stolem? Ale já jsem mezi vámi jako ten, který slouží. (L 22,27)

³V ničem se nedejte ovládat ctižádostí ani ješitností, nýbrž v pokoře pokládejte jeden druhého za přednějšího než sebe; ⁴každý ať má na mysli to, co slouží druhým, ne jen jemu. ⁵Nechť je mezi vámi takové smýšlení jako v Kristu Ježíši: ⁶Způsobem bytí byl roven Bohu, a přece na své rovnosti nelpěl, ⁷nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí. A v podobě člověka ⁸se ponižil, v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži. (Fp 2,3–8)

Kam se učedníkům ztratil jejich Mistr, když se přeli, kdo z nich je největší? Může se podobně vytratit Ježíš i nám? Jak se před tím můžeme bránit? Představ si, jaký „sešup“ dobrovolně absolvoval Ježíš když se stal člověkem. Proč to vše podstoupil? Proč se raději díváme na Ježíše „povýšeného“ než „poniženého“? Měl jsi někdy pocit, že už nemůžeš být více „ponižen“? Jak to dopadlo a co ti pomohlo?

Osobní studium

Jaké klíčové poselství zaznívá pro všechny Kristovy následovníky v úvodním verši L 22,27?

V ostrém kontrastu s povýšeným postojem učedníků a jejich touhou převyšovat ostatní stojí Ježíš – vrcholný příklad pokory. Ten Ježíš, který učedníkům řekl: „Ale já jsem mezi vámi jako ten, který slouží“ (L 22,27). Ježíš se každý den vydával těm, kteří to potřebovali. On byl plný soucitu a lidi kolem vnímal jako ovce bez pastýře. Věděl, že lidstvo ho potřebuje víc než cokoli jiného v životě, byť jen málokdo si uvědomoval tuto jednoduchou pravdu. Ježíš se vzdal nebe, aby zemřel za lidi v naději, že pochopí jeho skutek milosti a zareagují na jeho pozvání navázat s ním vztah.

Jak Pavel popisuje život křesťana ve světle kříže (Fp 2,3–8)? V čem je nám Ježíš příkladem?

Ježíš pro nás udělal všechno. Na svých bedrech nesl náš hřích. Když se zastavíme a budeme uvažovat o jeho skutečné velikosti, pak si jistě uvědomíme nejen svou hříšnost, zkaženost a nečistotu, ale také to, jak zoufale potřebujeme, aby se Ježíš stal součástí našeho života.

Když se na něho budeme dívat, uvědomíme si, že všechno ostatní (zejména my sami a naše povýšenost) je naprosto bezvýznamné a nepodstatné. Tím nejdůležitějším se pro nás stane poznání, kdo je Ježíš, co vykonal a jak moc miluje své stvoření. Pohled upřený na Ježíše způsobí, že naše pyšné „já“ se ztratí v prachu.

Ježíš. Jak krásné jméno, plné majestátu a moci. On je ztělesněním pokory. Když mu otevíráme srdce, poznáváme ho a uvědomujeme si, co pro nás udělal. Když dovolíme jeho slovům života proniknout do naší mysli, pochopíme, jací jsme ve skutečnosti ubozí ve své samolibosti a namyšlenosti. Pokud měli problém s pýchou jeho vyvolení a milovaní učedníci, kteří žili s ním a učili se od něho, nemůžeme si nalhávat, že s námi je všechno v pořádku. V konečném důsledku můžeme růst ve svém vztahu s Ježíšem jen tehdy, když jsme pokorní.

Aplikace

Věnuj právě teď Ježíši trochu víc času. Vezmi si Bibli, pero a zápisník nebo papír a najdi si tiché místo – možná i venku. Pozvi Boha, aby obměkčil tvé srdce a promluvil k němu. Opíš celý Ž 138. Která slova a myšlenky tě při psaní nejvíce zaujaly? Proč?

Pátek 17. dubna

Podněty k zamyšlení

„Čím blíže přicházíme ke Kristu a čím jasněji poznáváme čistotu jeho povahy, tím plněji chápeme závažnost hříchu a tím méně budeme chtít vyvyšovat sami sebe. Lidé, které Pán Bůh považuje za svaté, se nevychloubají vlastní dobrotou.“ (COL 160; PM 80)

„Slávu předchází pokora. Na důležitá místa mezi lidmi vyvyšují nebesa takové jedince, kteří se – jako Jan Křtitel – dokážou pokořit před Bohem. Učedník s dětskou upřímností a otevřeností je v práci na Božím díle nejuspěšnější. Nebesa spolupracují s každým, kdo nehledá vlastní slávu a usiluje o záchranu druhých. [...] Bůh však pomílí ty, kdo se vyvyšují a myslí si, že bez nich se velkolepý Boží plán neobejde. Pán dává jasně najevo, že na nich není závislý. Boží dílo se po jejich odchodu nezastaví, ale bude ještě mocněji postupovat kupředu.

Poučení o podstatě Ježíšova království učedníkům nestačilo. Potřebovali nové srdce, které by je uvedlo do souladu s jeho zásadami. [...] Nebe si velmi váží bezelstnosti, nezištnosti a důvěřivé lásky dítěte. Jsou to rysy skutečné velikosti. [...] Bůh si velmi váží upřímného a kajícího člověka. Neuděluje lidem svou pečeť podle jejich postavení, bohatství či rozumových schopností. Zajímá ho, jsou-li jedno s Kristem.“ (DA 436.437; CL 285)

Otázky k rozhovoru

1. Jaké další postřehy o pýše a pokoře nám přinášejí následující pasáže?

Mt 23,12; Ž 25,9; Ž 149,4 a Jk 4,6.10

Mt 23,12: *Kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se poníží, bude povýšen.*

Ž 25,9: *On pokorné vede cestou práva, on pokorné učí chodit po své cestě.*

Ž 149,4: *Hospodin má ve svém lidu zalíbení, pokorné oslaví spásou.*

Jk 4,6.10: *Mocnější však je milost, kterou dává. Proto je řečeno: ‚Bůh se staví proti pyšným, ale pokorným dává milost.‘ ... ¹⁰Pokořte se před Pánem, a on vás povýší.*

2. Upřímně se zamyslete: Kdy jste naposledy „dávali na odiv vlastní dobrotu“? Jak to ovlivnilo váš vztah s Bohem nebo s těmi, před kterými jste se „předváděli“?

3. Co byste mohli ve svém životě změnit, abyste se pokořili před Bohem a posílili tak svůj vztah s ním?

Shrnutí

Pýcha může být jednou z největších překážek růstu ve vztahu s Bohem. Pokud si ve své samolibosti a povýšenosti neuvědomujeme, jak moc tento vztah potřebujeme, prostě ho nebudeme rozvíjet. Naproti tomu Ježíš byl nejpokornějším člověkem na zemi a nejdokonalejším příkladem toho, jak mít blízký vztah s Bohem.

Co tě zaujalo během osobního studia této lekce? Proč?

Jak bys zhodnotil svou pýchu a svou pokoru?

Proč je snadnější být pyšný než pokorný?

Co si odnášiš z naší diskuze?

Západ slunce: 20⁰¹